

UOHSX007D3QJ

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R139/2015/VZ-23680/2015/321/OHo

Brno: 21. srpna 2015

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 15. 5. 2015, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne, který podal navrhovatel –

- společnost **Česká zbrojovka, a.s.**, IČO 46345965, se sídlem Svat. Čecha 1283, 688 01 Uherský Brod, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 16. 2. 2015 JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem, IČO 71457623, se sídlem Bubeníčkova 502/42, 615 00 Brno,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S225/2015/VZ-11157/2015/541/JCh ze dne 7. 5. 2015, vydaného ve správním řízení vedeném ve věci přezkoumání úkonů zadavatele učiněných ve veřejné zakázce „**Vesta balistická vnější TBO 3 CZ/TON III**“, zadávané v jednacím řízení s uveřejněním na základě výzvy k jednání ze dne 15. 10. 2014,

a jehož dalším účastníkem je zadavatel –

- **Česká republika – Ministerstvo vnitra**, IČO 00007064, se sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 90 odst. 5 téhož zákona a na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S225/2015/VZ-11157/2015/541/JCh ze dne 7. 5. 2015

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Zadavatel – Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČO 00007064, se sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7 (dále jen „**zadavatel**“) podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹ na základě výzvy k jednání ze dne 15. 10. 2014 zahájil jednací řízení s uveřejněním za účelem zadání veřejné zakázky s názvem „Vesta balistická vnější TBO 3 CZ/TON III“ (dále jen „**veřejná zakázka**“). Zadavatel svým rozhodnutím ze dne 4. 2. 2015 rozhodl o vyloučení mimo jiné společnosti – Česká zbrojovka, a.s., IČO 46345965, se sídlem Svat. Čecha 1283, 688 01 Uherský Brod, ve správním řízení zastoupené na základě plné moci ze dne 16. 2. 2015 JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem, IČO 71457623, se sídlem Bubeníčková 502/42, 615 00 Brno (dále jen „**navrhovatel**“) z předmětného zadávacího řízení a rozhodnutím ze dne 4. 2. 2015 rozhodl o výběru nejvhodnější nabídky v předmětném zadávacím řízení. Po podání námitek navrhovatele zadavatel přípisem ze dne 23. 3. 2015 rozhodl, že námitkám vyhovuje a dále mj. uvedl, že vrací zadávací řízení zpět do fáze před jednáním s jednotlivými zájemci.
2. Proti vrácení zadávacího řízení zpět do fáze před jednáním s jednotlivými zájemci podal navrhovatel námitky ze dne 31. 3. 2015, které zadavatel obdržel téhož dne a kterým rozhodnutím ze dne 8. 4. 2015 nevyhověl. Navrhovatel následně podal k Úřadu návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, který byl Úřadu doručen dne 14. 4. 2015.
3. Zahájení správního řízení oznámil Úřad účastníkům správního řízení dopisem č. j. ÚOHS-S225/2015/VZ-9822/2015/541/JCh ze dne 21. 4. 2015 (dále jen „**oznámení o zahájení řízení**“). Usnesením č. j. ÚOHS-S225/2015/VZ-9825/2015/541/JCh ze dne 21. 4. 2015 stanovil Úřad navrhovateli lhůtu ke složení kauce a k doložení dokladu o jejím složení, a to do 5 dnů ode dne doručení citovaného usnesení (dále jen „**usnesení o kauci**“).
4. Podáním ze dne 6. 5. 2015 zadavatel oznámil Úřadu, že zadávací řízení zrušil a učinil všechny úkony s tím spojené.

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ust. § 26 zákona v návaznosti na ust. § 158 odst. 1 a 2 zákona.

II. Napadené rozhodnutí

5. Dne 7. 5. 2015 Úřad vydal rozhodnutí č. j. ÚOHS-S225/2015/VZ-11157/2015/541/JCh (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým správní řízení zastavil, neboť s podáním návrhu nebyla složena kauce ve výši podle § 115 odst. 1 zákona a navrhovatel kauci nesložil ani v dodatečně lhůtě stanovené Úřadem.
6. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že spolu s návrhem na přezkoumání úkonů zadavatele ve věci předmětné veřejné zakázky, ani ve lhůtě dodatečně stanovené Úřadem, nebyla složena kauce ve výši podle § 115 odst. 1 zákona, a proto Úřad správní řízení podle § 117a písm. b) zákona zastavil. Úřad uvedl, že složit kauci podle § 115 odst. 1 zákona je nutné s podáním návrhu nebo v dodatečně lhůtě stanovené Úřadem. Nesplnění této podmínky již není možné nijak zhojit a Úřad je povinen správní řízení zastavit. K okamžiku složení kauce Úřad konstatoval, že v § 115 odst. 1 zákona je výslovně zakotveno, že navrhovatel je povinen složit kauci na účet Úřadu, přičemž kauce musí být připsána na účet Úřadu v době podání návrhu, nejpozději však v dodatečně lhůtě navrhovateli k tomu stanovené Úřadem.
7. Vzhledem k tomu, že navrhovatel s návrhem nepředložil doklad o složení kauce, ani z bankovních výpisů Úřad nevyplývalo, že by kauce byla složena, určil Úřad dodatečnou lhůtu ke složení kauce a doplnění návrhu o doklad o jejím složení. Současně Úřad navrhovatele upozornil na skutečnost, že jestliže ve stanovené lhůtě kauci na účet Úřadu nesloží, Úřad podle § 117a písm. b) zákona zahájené správní řízení zastaví. Usnesení, jímž Úřad určil navrhovateli lhůtu 5 dnů ke složení kauce a doplnění návrhu o doklad o jejím složení bylo navrhovateli doručeno dne 22. 4. 2015. Dodatečná lhůta určená Úřadem tedy uplynula dne 27. 4. 2015. Tohoto dne navrhovatel doručil Úřadu doklad o složení kauce, přičemž kauce v zákonem stanovené výši byla na účet Úřadu připsána dne 28. 4. 2015, tedy až po lhůtě.
8. S ohledem na výše uvedené Úřad konstatoval, že navrhovatel nesložil kauci na účet Úřadu ani s podáním návrhu, ani v dodatečně lhůtě stanovené Úřadem a nedodržel tak zákonem stanovenou podmínku pro podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele.

III. Námitky rozkladu

9. Dne 15. 5. 2014 Úřad obdržel rozklad navrhovatele z téhož dne. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo navrhovateli doručeno dne 11. 5. 2015. Rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.
10. Navrhovatel tvrdí, že je napadené rozhodnutí nesprávné, nezákonné pro jeho nedůvodnost, neodůvodněnost, pro nesprávné právní posouzení věci, a pro jeho věcnou nesprávnost v označení správního řízení. Napadené rozhodnutí je dle navrhovatele nesprávné a nezákonné také z důvodu procesních vad (vad řízení), které měly vliv na soulad napadeného rozhodnutí s platnou právní úpravou.
11. Navrhovatel nejprve uvádí, že Úřad nesprávně označil řízení, v němž napadené rozhodnutí vydal, když byla předmětná veřejná zakázka zadávána v jednacím řízení s uveřejněním, zahájeném písemnou výzvou k podání nabídek ze dne 13. 11. 2014 a nikoliv ze dne 15. 10. 2014. Vzhledem k tomu, že se chybné označení objevuje ve výroku napadeného

rozhodnutí, navrhovatel je považuje za nevykonatelné. Také za nesprávné a nezákonné, nevydané v předmětném řízení, ale vydané ve zcela jiném, a to neexistujícím řízení.

12. Napadené rozhodnutí je dle navrhovatele nesprávné, jelikož složil kauci v dodatečné lhůtě, přičemž z dokladu o složení kauce ze dne 27. 4. 2015 vyplývá, že navrhovatel složil, resp. odeslal ve prospěch Úřadu částku odpovídající výši kauce dne 27. 4. 2015. Důkaz prostřednictvím uvedeného dokladu Úřad dle navrhovatele neprovedl ani právně neposoudil.
13. Úřad usnesením o kauci navrhovateli určil lhůtu ke složení kauce a doplnění návrhu o doklad o jejím složení, k čemuž navrhovatel konstatuje, že není v jeho silách pořídit doklad o připsání jakékoli částky na účet Úřadu. V důsledku této okolnosti navrhovatel chápal a dosud chápe lhůtu určenou usnesením o kauci, jako lhůtu k odeslání částky ve výši kauce a odeslání Úřadu dokladu o tomto odeslání. Navrhovatel zaslal částku ve výši kauce a také doklad o tom, že tuto částku Úřadu zaslal v Úřadem určené lhůtě a napadené rozhodnutí je proto nesprávné.
14. Navrhovatel dále uvádí, že lhůty, které správní úřady a soudy poskytují účastníkům, jsou lhůty procesní a nikoliv hmotněprávní, a proto stačí, aby účastník v dotčené lhůtě úkon učinil a nikoliv aby ho dokonal. V daném případě tedy postačuje odeslání kauce na účet Úřadu. Dle navrhovatele takto postupuje Úřad, když poskytuje účastníkům správního řízení lhůty k provedení určitých procesních úkonů. Pokud tedy v usnesení o kauci nebylo výslovně uvedeno, že se jedná o lhůtu hmotněprávní, musel se navrhovatel nutně domnívat, že mu byla poskytnuta lhůta procesní. V dané situaci se dle navrhovatele plně uplatní zásada *in dubio pro libertate*, kterou aplikuje Ústavní soud při aplikaci právní úpravy. Interpretace úřadu je dle navrhovatele v rozporu s notoricky známou praxí restriktivní a ke škodě navrhovatele. Napadené rozhodnutí je proto nezákonné.
15. Odůvodnění napadeného rozhodnutí, že kauce musí být připsána na účet Úřadu v době podání návrhu, navrhovatel považuje za pouhou fabulaci a nikoliv o interpretaci či aplikaci znění zákona, podobně jako část napadeného rozhodnutí, kde Úřad uvádí, že doklad o složení kauce na účet Úřadu je nutnou součástí návrhu. Dle navrhovatele se složením kauce v zákoně vždy rozumí odeslání kauce ve prospěch Úřadu. Odlišně je pak kauce řešena v zákoně po účinnosti novely, provedené zákonem č. 40/2015 Sb., který se však i s ohledem na výkladové stanovisko Úřadu na toto řízení nevztahuje. Hmotněprávní lhůta se dle navrhovatele objevuje v zákoně až od účinnosti této novely. Úřad tedy dle navrhovatele postupoval v rozporu se svým veřejně publikovaným metodickým pokynem, aplikoval nesprávnou právní úpravu a napadeného rozhodnutí je proto nezákonné.
16. Procesní vady pak navrhovatel spatřuje v tom, že Úřad neprovedl důkaz prostřednictvím dokladu o složení kauce a nesplnil svou povinnost podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Úřad také dle navrhovatele opomněl uvést, z jakého podkladu se dozvěděl skutečnost, že byla kauce na účet Úřadu připsána dne 28. 4. 2015, tento důkaz neposoudil a neuvedl, jakými úvahami se při jeho hodnocení řídil, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Navrhovatel tak byl také připraven o možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když Úřad napadené rozhodnutí vydal zcela nečekaně.

17. Vzhledem k tomu, že ve všech ostatních správních řízení Úřad akceptuje postup účastníků, když kauci odesílají a ve stanovené lhůtě rovněž poskytují doklad o odeslání kauce, navrhovatel shledává, že se Úřad nedůvodně odchýlil od své konstantní praxe a porušil tak svou povinnost podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu.

Závěr rozkladu

18. Navrhovatel navrhuje, aby předseda Úřadu v zákonné lhůtě napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k pokračování v řízení o věci samé.

Vyjádření zadavatele k rozkladu

19. Dne 22. 5. 2015 bylo Úřadu doručeno vyjádření zadavatele k rozkladu navrhovatele. Zadavatel nekomentuje otázku složení kauce a k otázce zahájení zadávacího řízení odkazuje na svou argumentaci ve vyjádření k obdržnému návrhu na povolení změny (rozšíření) obsahu podání ze dne 23. 4. 2015, kde je dle zadavatele tvrzení navrhovatele podrobně vyvráceno. Na závěr zadavatel podotýká, že: „rozklad pokládá za stejně absurdní a věcně nesprávný jako všechna podání, která navrhovatel učinil v předmětném zadávacím řízení ve vztahu k zadavateli i k Úřadu.“

Doplnění rozkladu

20. Doplnění důvodů rozkladu navrhovatele, datované dne 21. 5. 2015, Úřad obdržel téhož dne.
21. Navrhovatel Úřadu vytýká, že je v napadeném usnesení ve výroku nesprávně označeno správní řízení a úkon zadavatele, jenž je předmětem správního řízení. Dle navrhovatele Úřad v oznámení o zahájení správního řízení uvedl, že je předmět správního řízení vymezen obsahem návrhu navrhovatele a sám i dále specifikoval předmětnou veřejnou zakázku. Neučinil pak žádný procesní úkon, jímž by změnil předmět správního řízení. Navrhovatel se v této souvislosti dovolává úvahy z rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R95/2014/VZ-1106/2015/322/MLr/PSe ze dne 12. 5. 2015, že z důvodu působení § 4 odst. 4 správního řádu je namístě, aby Úřad řádně, nezaměnitelně a vždy dle skutečného stavu správního řízení sám označil, o které věci vede správní řízení (které úkony zadavatele učiněné ve kterém zadávacím řízení budou v příslušném správním řízení zahájeném na návrh přezkoumávány). Navrhovatel tak dovozuje, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v předmětném řízení, když Úřad v rozporu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu nesprávně označil řízení, v němž vydal napadené rozhodnutí.
22. Navrhovatel namítá, že pokud byla změna specifikace zadávacího řízení výsledkem právního posouzení věci, pak v napadeném rozhodnutí absentuje odůvodnění tohoto postupu, absentuje provedení důkazů a absentuje uvedení úvah. Rovněž pak navrhovatel považuje posouzení toto, jak bylo zahájeno zadávací řízení na veřejnou zakázku za nesprávné. Z ustanovení § 34 odst. 2 zákona, § 29 odst. 4 zákona v souvislosti s ust. § 22 odst. 2 zákona a ust. § 26 odst. 2 a 3 zákona dle navrhovatele nevyplývá, že by bylo zadávací řízení zahájeno výzvou k jednání ze dne 15. 10. 2014.
23. Výzva k jednání byla podle navrhovatele pouhou výzvou k obchodnímu jednání, jelikož zadavatel touto výzvou neoznámil svůj úmysl zadat veřejnou zakázku v zadávacím řízení, jak vyžaduje zákon, ale pouze vyzval označené osoby k jednání. Tato výzva pak dle navrhovatele ani neobsahovala všechny zákonem předepsané náležitosti. Sám zadavatel pak ve svých

písemnostech označoval zadávací řízení jako zahájené výzvou k podání nabídek, což je Úřadu známo ze správního řízení ve věci sp. zn. ÚOHS-S165/2015/VZ.

24. Na závěr doplnění rozkladu navrhovatel uvádí, že setrvává na svém návrhu, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k řízení o věci samé. Současně navrhovatel opravuje chybu v petitu rozkladu, kde bylo nesprávně označeno napadené rozhodnutí.

Vyjádření zadavatele k doplnění odůvodnění rozkladu

25. Dne 26. 6. 2015 zaslal Úřadu zadavatel vyjádření k doplnění rozkladu z téhož dne.
26. Zadavatel uvádí, že považuje doplnění navrhovatele za *„čistě účelové, věcně nesmyslné a obsahově absurdní“* a že navrhovatel ve svých podáních *„neustále argumentuje naprosto nesmyslně a věcně nesprávně“* a svá tvrzení důkazně nepodporuje.
27. Zadavatel se neztotožňuje s názorem navrhovatele, že by se jednací řízení s uveřejněním zahajovalo výzvou k podání nabídek, a uvádí, že se tak činí výzvou k jednání. Následně zadavatel cituje své vyjádření k obdrženému návrhu na povolení změny (rozšíření) obsahu podání ze dne 23. 4. 2015, z něž vyplývá, že zadavatel používal nesprávné datum, které převzal z podání navrhovatele, a že Úřad ve svých podáních nehovoří o úkonu, jímž bylo zahájeno zadávací řízení, ale že předmětné zadávací řízení je zadáváno na základě výzvy k podání nabídek, což dle zadavatele odpovídá postupu podle zákona.
28. Naopak v rozporu se zákonem je, dle zadavatele, teze navrhovatele, že bylo jednací řízení s uveřejněním zahájeno výzvou k podání nabídek, jelikož podle § 26 odst. 2 písm. a) zákona se jednací řízení s uveřejněním zahajuje odesláním oznámení o zahájení zadávacího řízení. Dle zadavatele je tvrzení navrhovatele z doplnění rozkladu, že Úřad v napadeném usnesení neuvedl, proč zadávací řízení posoudil jako zahájené výzvou k jednání, příkladem toho, *„jak jsou podání navrhovatele nesmyslná“*, jelikož je napadené usnesení řádně odůvodněno a zároveň se jedná i o ukázkou toho, *„jak jsou podání navrhovatele absurdní“*, když v podání ze dne 21. 4. 2015 sám navrhovatel navrhoval zastavení správního řízení, protože se jeho návrh stal bezpředmětným.
29. Zadavatel uvádí, že je pravdou pravý opak argumentace navrhovatele prostřednictvím § 34 odst. 2 zákona, § 29 odst. 4 zákona v souvislosti s ust. § 22 odst. 2 zákona a ust. § 26 odst. 2 a 3 zákona, a že navrhovatel *„někdy uvede správný paragraf zákona, ale argumentuje s ním neuvěřitelně zcela opačně, než stanovuje zákon.“* Navrhovatel rovněž svým tvrzením, že výzva k jednání nemůže být zahájením zadávacího řízení dle zadavatele *„prokazuje zásadní neznalost zákona.“*
30. Tvrzení navrhovatele, že výzva k jednání ze dne 15. 10. 2014 neobsahovala všechny zákonné náležitosti, je dle zadavatele nepravdivé, což si dle zadavatele uvědomuje i navrhovatel, jelikož neuvádí, jakou náležitost výzva neobsahovala. Rovněž za nepravdivé považuje zadavatel tvrzení, že sám v přípisech označoval zahájení zadávacího řízení výzvou k podání nabídek ze dne 13. 11. 2014. Zadavatel uvádí, že ve svých podáních opsal nesprávné datum od navrhovatele a ten až následně k tomuto datu začal připojovat dovětek, že se jedná o datum zaslání výzvy k podání nabídek. Zadavatel uvádí, že nikdy neuvedl, že by předmětné zadávací řízení bylo zahájeno výzvou k podání nabídek.

31. Zadavatel nesouhlasí s návrhem navrhovatele na zrušení napadeného rozhodnutí a dodává, že mu není jasné, o čem by se mělo jednat v případě vrácení věci Úřadu, jak požaduje navrhovatel.

IV. Řízení o rozkladu

32. Úřad neshledal důvody pro postup podle § 87 správního řádu, a v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 téhož zákona postoupil věc orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

33. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a jejich správnost v rozsahu námitek uvedených v rozkladu, a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise dospěl k následujícímu závěru.
34. Úřad tím, že svým rozhodnutím č.j. ÚOHS-S225/2015/VZ-11157/2015/541/JCh ze dne 7. 5. 2015 rozhodl tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem nepřistoupil ke zrušení nebo změně napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

35. Klíčová námitka rozkladu navrhovatele se komplexně zabývá dokladem o složení kauce podle § 115 zákona, jakožto součásti návrhu a pak rovněž samotným složením kauce v dodatečně lhůtě, stanovené Úřadem. Předně pak uvádím, že správní řízení bylo zastaveno pro nesložení kauce v příslušné výši na účet Úřadu, a to ani v dodatečně určené lhůtě. Doklad o složení kauce předložený navrhovatelem byl v napadeném rozhodnutí reflektován, avšak na okamžik, kdy byla kauce na účet Úřadu skutečně připsána, nemá vliv, přičemž podkladem pro zjištění Úřadu o tomto okamžiku je výpis z bankovního účtu Úřadu, jenž je součástí správního spisu. V předmětném případě navrhovatel Úřadu doručil dne 14. 4. 2015 podání ze dne 13. 4. 2015, které bylo označeno jako: „*Změna (rozšíření) obsahu podání a návrh na povolení změny (rozšíření) obsahu podání*“. Úřad po posouzení obsahu tohoto podání dospěl k závěru, že se jedná o nový návrh, jímž se navrhovatel dovolává přezkumu dalšího úkonu zadavatele v rámci veřejné zakázky, již se týkalo i správní řízení sp. zn. ÚOHS-S165/2015/VZ. Vzhledem k pojmenování podání navrhovatele ze dne 13. 4. 2015, doručeného Úřadu 14. 4. 2015 pak uvádím, že se v souladu s § 555 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění, posuzuje právní jednání podle svého obsahu. Tento obsah pak byl dán napadeným úkonem zadavatele, proti kterému vznášel navrhovatel námitky a kterým zadavatel vracel zadávací řízení do fáze před jednáním s jednotlivými zájemci, zatímco ve věci sp. zn. ÚOHS-S165/2015/VZ byly předmětem přezkumu úkony, jimiž zadavatel rozhodl o vyloučení navrhovatele ze zadávacího řízení a o výběru nejhodnější nabídky. Vzhledem ke svému obsahu tak podání navrhovatele představovalo nový návrh, pro jehož posouzení je nutno naplnit požadavky zákona.
36. V daném případě pak z obsahu správního spisu vyplývá, že navrhovatel společně s podáním návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele v zadávacím řízení nedoložil doklad o složení

kauce a ani z bankovních výpisů Úřadu nevyplývalo, že kauce byla na účet Úřadu složena. Proto jej Úřad usnesením o kauci vyzval k dodatečnému doplnění součásti návrhu, kterou je doklad o složení kauce, a zároveň ke splnění podmínky řízení v podobě složení kauce na účet Úřadu a stanovil mu k tomu lhůtu, přičemž rovněž navrhovatele poučil, že pokud nesloží kauci ani v dodatečné lhůtě stanovené Úřadem, pak správní řízení zastaví. Usnesení o kauci bylo navrhovateli doručeno dne 22. 4. 2015, lhůta pro doplnění podání, která byla stanovena na pět dní, tak uplynula dnem 27. 4. 2015. Navrhovatel však výzvě nevyhověl a kauci na účet Úřadu nesložil. Pokud tedy ve stanovené lhůtě navrhovatel neuhradil kauci v požadované výši, pak nesplnil podmínku stanovenou zákonem pro vedení řízení.

37. Pokud navrhovatel uvádí, že dokladu o složení kauce vyplývá, že složil, resp. odeslal, kauci v určené lhůtě, pak uvádím, že dle § 115 odst. 1 zákona je s podáním návrhu navrhovatel povinen kauci složit **na účet Úřadu**. Pokud tedy budeme vycházet z jazykového výkladu tohoto ustanovení, pak je třeba, aby kauce v zákonem stanovené výši byla s podáním návrhu připsána na účet Úřadu, tedy aby s ní Úřad mohl disponovat.
38. Navrhovatel dále vznesl námitku, že lhůtu vymezenou v usnesení o kauci je třeba vnímat jako lhůtu procesní, tedy lze považovat za dostačující i to, že úkon s ní spojený je realizován k poslednímu dni. Pro posouzení věci je třeba odlišovat obecné náležitosti podání, ke kterým je dle § 114 odst. 3 zákona řazen i doklad o složení kauce dle § 115 zákona - *Návrh vedle obecných náležitostí podání musí obsahovat označení zadavatele, v čem je spatřováno porušení zákona, v jehož důsledku navrhovateli hrozí nebo vznikla újma na jeho právech, návrhy na provedení důkazů, a čeho se navrhovatel domáhá. Součástí návrhu je doklad o složení kauce podle § 115 a v případě návrhu zasílaného Úřadu před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku rovněž doklad o doručení námitek zadavateli a doklad o opětovném složení jistoty podle § 67 odst. 4 - od podmínky pro vedení řízení, již je složení kauce. V případě, že Úřad zjistí, že podání má vady, postupuje dle § 37 odst. 3 správního řádu, podle kterého *Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu, resp. podle § 45 odst. 2 správního řádu - *Nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).***
39. Úřad tedy vyzval navrhovatele k odstranění vad podání – tedy doložení dokladu o složení kauce a současně i ke splnění podmínky vedení řízení – ke složení kauce. Současně navrhovatele v usnesení o kauci poučil, jaké důsledky bude mít nesplnění této podmínky vedení řízení, již je dle § 117a písm. b) zákona zastavení správního řízení. V případě odstranění vad podání jde o lhůtu pořádkovou, jejíž zmeškání lze prominout dle § 41 odst. 4 správního řádu, neboť nedoložení tohoto dokladu v případě, kdy kauce fakticky byla složena na účet Úřadu ve lhůtě stanovené zákonem, případně v dodatečné lhůtě stanovené Úřadem, není překážkou vedení řízení. Avšak složení kauce je podmínkou vedení řízení. Lhůta stanovená zákonem a případně následně Úřadem, je lhůtou hmotněprávní a její zmeškání nelze prominout a jejím uplynutím právo (zde právo na projednání návrhu Úřadem) zaniká. Ačkoliv výše uvedené rozlišení výslovně z usnesení o kauci nevyplývá, nemá to vliv na správnost napadeného rozhodnutí, ani řízení, jež mu předcházelo, neboť navrhovatel byl

Úřadem o následcích zmeškání dodatečné lhůty řádně poučen. Nebyl tedy nijak zkrácen na svých právech.

40. Z výroku napadeného rozhodnutí pak vyplývá, že důvodem, pro který bylo správní řízení zastaveno, není nepředložení dokladu o složení kauce, ale to, že s podáním návrhu, ani v dodatečné lhůtě stanovené Úřadem, nesložil navrhovatel na účet Úřadu kauci ve výši stanovené podle § 115 odst. 1 zákona. Správní řízení tedy bylo zastaveno pro uplynutí hmotněprávní lhůty, se kterou je spojen zánik práva. K tomu odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 114/2011 ze dne 11. 9. 2012, kde je uvedeno, že *„Za lhůtu je nutno považovat časový interval, v němž má být, případně musí být, něco vykonáno. Lhůtou je rovněž časový úsek, ve kterém může být nárok (subjektivní právo) uplatněn u příslušného objektu. Teorie rozlišuje dva druhy lhůt. Jsou jimi lhůty hmotněprávní a procesní. Hmotněprávní lhůty jsou lhůty, jejichž běh je stanoven zákonem a zpravidla jej nelze ovlivnit jednáním adresátů příslušných právních norem. Konec lhůty je absolutní a jejich zmeškání má za následek zánik práva. Tyto lhůty nelze navracet ani prominout. Jedná se o lhůty prekluzivní, neboli propadné. Procesní lhůty mohou být zákonné (stanoveny přímo zákonem) nebo soudcovské (stanoveny soudem, příp. předsedou senátu). Tyto lhůty mají svůj význam především ve vztahu k efektivitě řízení a jejich zmeškání nemusí mít za následek ztrátu práva. S nedodržením těchto lhůt zákon přímo nespojuje žádné právní následky pro věc samu. Přitom je nutno podotknout, že v případě zákonných lhůt právní normy obvykle výslovně nestanoví, zda se jedná o lhůtu propadnou, či pořádkovou. Určení povahy lhůty je proto záležitostí výkladu konkrétní právní normy upravující předmětnou lhůtu.“* Vzhledem k tomu, že složení kauce je podmínkou vedení řízení, pak lhůta, stanovená k jejímu splnění musí být lhůtou hmotněprávní, neboť její zmeškání má za následek zánik práva, jak je tomu uvedeno v § 117a písm. b) zákona. Pokud je tedy sama lhůta, stanovená v zákoně v § 115 odst. 1 zákona lhůtou hmotněprávní, již ale zákon považuje dle znění zákona, rozhodného v projednávané věci, za zachovanou i v případě, že bude kauce složena v dodatečné lhůtě stanovené Úřadem, pak i na takovou dodatečnou lhůtu je nutno pohlížet jako na lhůtu hmotněprávní, jejíž zmeškání nelze prominout.
41. Vše výše uvedené pak rovněž ilustruje důvod, proč je mylný dojem navrhovatele, že Úřad při vydání napadeného rozhodnutí postupoval podle znění zákona po novele provedené zákonem č. 40/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů. Z výše uvedeného je zřejmé, že právě opak tvrzení navrhovatel je pravdou, když Úřad postupoval zcela v souladu se zněním zákona platném v době zahájení zadávacího řízení na veřejnou zakázku. Rovněž pak nemohu přihlídnout k odkazu navrhovatele na konstantní rozhodovací praxi Úřadu, z níž by měl vyplývat procesní charakter lhůty pro složení kauce na účet Úřadu. Navrhovatel v tomto ohledu neuvádí žádné rozhodnutí Úřadu, jež by tuto praxi mělo zakládat, a proto tuto námitku považuji za ryze spekulativní.
42. Co se procesních vad namítaných navrhovatelem týče, opakuji, co jsem uvedl již výše. Úřad posuzoval návrh navrhovatele z toho hlediska, zda obsahuje vše, co podle zákona a správního řádu obsahovat má. Jednou z těchto náležitostí je i doklad o složení kauce, který byl navrhovatelem na výzvu Úřadu v dodatečné lhůtě předložen, a proto nebylo třeba učinit další úkony k odstranění nedostatků podání. Skutečnosti z výpisu vyplývající pak odpovídají tomu, co uvádí navrhovatel, tedy že poslední den lhůty pro složení kauce na účet Úřadu

odeslal příslušnou částku. Důležité je na tomto místě rovněž diferencovat, že podle § 50 odst. 1 správního řádu jsou podkladem pro vydání rozhodnutí mimo jiné návrhy účastníků. Samotný návrh tak není ve smyslu tohoto ustanovení důkazem a tedy se ani jako důkaz neprovádí. Je pak pouze logické, že to stejné platí pro náležitosti návrhu (doklad o složení kauce), když správní orgán při jejich hodnocení pouze posuzuje, zda jsou v souladu s požadavky zákona a správního řádu, a zda je tedy návrh z procesního hlediska bezvadný.

43. Den, kdy byla kauce skutečně na účet Úřadu připsána, je poté uveden ve výpisu z tohoto účtu. Jak sem pak uvedl výše, v případě složení kauce se jedná o podmínku vedení řízení, což reflektuje i povaha ustanovení, jež bylo ve výroku napadeného rozhodnutí využito. Ust. § 117a odst. b) zákona totiž naprosto jednoznačně stanoví, že správní řízení má být zastaveno, pokud navrhovatel kauci nesloží ani v dodatečné lhůtě. Jak pak uvádí komentářová literatura: *„Komentované ustanovení obsahuje postup ÚOHS při rozhodování v jiných případech, kdy se nerozhoduje věcně. Termín „zastavení“ řízení se tedy používá pouze pro případy procesních rozhodnutí. Z důvodu odstranění případných výkladových nejasností se jako samostatný důvod zastavení řízení upravuje nesložení kauce.“* (Jurčík, R. Zákon o veřejných zakázkách. Komentář. 3. vydání. Praha: C.H.Beck, 2012. s. 686). Z procesní povahy zastavení správního řízení podle výše uvedeného ustanovení pak vyplývá, že Úřad pro zjištění o splnění naplnění podmínky vedení řízení neprovádí důkazy, které slouží *„ke zjištění stavu věci“* (§ 51 odst. 1 správního řádu), nýbrž posuzuje, zda je daná podmínka řízení naplněna. Podklad pro toto posouzení je pak součástí správního spisu, a jak vyplývá z oznámení o zahájení správního řízení: *„Pokud jde o podklady pro rozhodnutí, odkazuje Úřad na obsah dokumentace o veřejné zakázce a správního spisu vedeného pod sp. zn. S225/2015/VZ.“* Tuto otázku tak lze uzavřít s tím, že skutečnost, že byla kauce na účet Úřadu připsána až dne 28. 4. 2015 vyplývá z výpisu z účtu Úřadu, jenž je řádnou součástí správního spisu. Úřad navíc v této fázi správního řízení pouze zjišťoval, zda jsou naplněny samotné podmínky pro vedení příslušného řízení, přičemž správní řád pro způsob provádění těchto zjištění, dosahovaných jako například v tomto případě v rámci samotné interní správy správního orgánu, žádná pravidla nestanoví.
44. Námitkou, atakující odlišnou problematiku, přednesenou v rozkladu a dále rozvedenou v doplnění rozkladu, navrhovatel namítá, že Úřad pochybil, když nesprávně označil řízení, v němž napadené rozhodnutí vydal, což má za následek celou řadu (z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí) negativních důsledků. Ze správního spisu skutečně vyplývá, že Úřad v oznámení o zahájení správního řízení uvedl, že oznamuje zahájení *„(...) správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (...) učiněných ve veřejné zakázce (...) zadávané v jednacím řízení s uveřejněním na základě výzvy k podání nabídek ze dne 13. 11. 2014 na návrh navrhovatele (...)“*. Ve výroku napadeného rozhodnutí pak Úřad uvedl, že se jedná o správní řízení *„(...) ve věci přezkoumání úkonů zadavatele učiněných ve veřejné zakázce (...) zadávané v jednacím řízení s uveřejněním na základě výzvy k jednání ze dne 15. 10. 2014 (...)“*. Tato odlišnost pak dle navrhovatele vyústila v rozpor napadeného rozhodnutí s ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Navrhovatelem uvedené ustanovení upravuje náležitosti rozhodnutí správního orgánu, resp. jeho výrokové části. Konkrétně dle tohoto ustanovení správní orgán ve výrokové části uvede *„řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků“*. Z doplnění důvodů rozkladu pak vyplývá, že dle přesvědčení navrhovatele nebyla ve výroku napadeného rozhodnutí vymezena správně otázka, *„která je předmětem řízení“*. Z doplnění důvodů

rozkladu navrhovatele nevyplývá, že by navrhovatel napadal i způsob označení účastníků řízení, ani právní ustanovení, podle něž bylo Úřadem správní řízení zastaveno pro nesložení kauce. K otázce, zda kauce byla složena ve lhůtě podle zákona, resp. v dodatečné lhůtě určené Úřadem, jsem se pak vyjádřil již výše.

45. Pro problematiku označení správního řízení je nutné se zaměřit na úkon, jímž bylo správní řízení zahájeno. Zákon v tomto ohledu obsahuje speciální úpravu o zahájení správního řízení ve vztahu ke správnímu řádu, a to v § 113, kde je uvedeno, že se řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahajuje na písemný návrh stěžovatele nebo z moci úřední. V případě návrhu stěžovatele (ve smyslu zákona – navrhovatele) je tak právě jeho úkon tím, jenž správní řízení zahajuje, přičemž náležitosti návrhu upravuje § 114 zákona a ust. § 37 odst. 2 správního řádu, jenž obsahuje obecné náležitosti podání. Z uvedeného ust. správního řádu pak považuji za klíčové, že z podání musí být patrné, které věci se týká, což v předmětném případě odpovídá vymezení provedenému navrhovatelem. Zadávací řízení totiž není specifikováno jen datem nebo úkonem, jímž bylo zahájeno, ale kupříkladu i osobou zadavatele či samotným názvem veřejné zakázky. Vzhledem k úkonům jak navrhovatele, tak zadavatele pak nebylo jakýchkoli pochyb o tom, které věci se správní řízení, zahájené na základě návrhu navrhovatele, týká. V daném případě pak rovněž nelze opomenout, že se k předmětné veřejné zakázce vztahovalo i správní řízení sp. zn. ÚOHS-S165/2015/VZ, v rámci něhož zadavatel Úřadu doručil dokumentaci k veřejné zakázce spolu se svým podáním ze dne 23. 3. 2015. I přesto však po zohlednění, že v okamžiku vydání oznámení o zahájení předmětného správního řízení ani v onom druhém správním řízení nedošlo ke skutkovému posouzení případu a příslušné dokumentace, konstatuji, že úkon, jenž byl předmětem správního řízení, byl jednoznačně určen návrhem navrhovatele. Úřad tudíž nijak procesně nepochybil a práva účastníků správního řízení byla zachována.
46. Z uvedeného je pak zřejmé, že pakliže bylo patrné, které veřejné zakázky a kterých úkonů zadavatele se návrh navrhovatele týká, naplňoval návrh požadavky správního řádu, pokud jde o vymezení přezkoumávaného zadávacího řízení a určení toho, čeho se navrhovatel domáhá. Z žádného úkonu Úřadu, ani z žádného podání navrhovatele pak nevyplývá, že by existovala jiná veřejná zakázka, která by byla s veřejnou zakázkou vymezenou navrhovatelem zaměnitelná, což odlišuje předmětný případ od skutkového stavu navrhovatelem uváděného rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R95/2014/VZ-11106/2015/322/MLr/PSe ze dne 12. 5. 2015. Úřad pak skutečně nemůže měnit předmět správního řízení, zahajovaného na návrh, jak uvádí navrhovatel, a kterým je přezkoumání určitých úkonů zadavatele, provedených v rámci určité a konkrétní veřejné zakázky, pokud však nedojde k jeho rozšíření z moci úřední. V předmětném případě však není možnost jakékoli mýlky o tom, které úkony zadavatele byly předmětem přezkumu. Pokud pak Úřad při svých procesních úkonech uváděl označení veřejné zakázky tak, jak je uvedl navrhovatel v návrhu, toto označení nemělo a nemohlo mít vliv na práva účastníků správního řízení, jelikož účastníci správního řízení se v jeho průběhu k předmětné veřejné zakázce vyjadřovali, bez jakýchkoli pochybností o předmětu řízení. Vzhledem k uvedenému tedy konstatuji, že řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, bylo v souladu se zákonem a správním řádem a pro širší souvislosti odkazuji na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 29 Af 65/2012-89 ze dne 29. 5. 2014, v němž je uvedeno, že: „*Ve věci je podstatné, že žalobce fakticky neměl pochybnosti o předmětu řízení.*“ Na základě výše uvedených

východisek se tak nemohu ztotožnit s navrhovatelem, že by Úřad změnil předmět správního řízení a napadené rozhodnutí nevydal v předmětném správním řízení.

47. Co se označení předmětné veřejné zakázky týká, jsem toho názoru, že byla Úřadem zakázka označena správně. Zahájení zadávacího řízení upravuje § 26 zákona, který v odst. 1 uvádí, že zadávací řízení zahájí zadavatel odesláním oznámení o zahájení zadávacího řízení k uveřejnění nebo výzvy o zahájení zadávacího řízení. Pro jednací řízení s uveřejněním je pak dle odst. 2 uvedeného ustanovení zákona za oznámení o zahájení zadávacího řízení považováno oznámení jednacího řízení s uveřejněním. Pokud však zadavatel postupuje podle § 22 odst. 2 zákona, jedná se o specifické jednací řízení s uveřejněním, u něž uveřejnění jeho oznámení není třeba. Zadavatel v takovém případě postupuje obdobně podle pravidel platných pro jednací řízení bez uveřejnění, tedy podle § 34 zákona. Jednací řízení s uveřejněním podle § 22 odst. 2 zákona se tak nezahájí uveřejněním oznámení, ale zasláním výzvy k jednání, jelikož tato výzva je zasílána uchazečům, kteří byli účastníky již předchozího zadávacího řízení a v tomto řízení předložili nabídky splňující požadavky § 69 odst. 5 zákona. Věta třetí § 22 odst. 2 zákona pak vysloveně uvádí: „*Výzvu k jednání je zadavatel povinen zaslat všem uchazečům, kteří podali nabídky podle věty první.*“ Z uvedeného je tak evidentní, že je nesprávný názor navrhovatele, že by bylo jednací řízení s uveřejněním podle § 22 odst. 2 zákona zahájeno písemnou výzvou k podání nabídek. Na správnost napadeného rozhodnutí pak nemá vliv ani to, jak byla veřejná zakázka označována ve vzájemné korespondenci mezi zadavatelem a navrhovatelem, když ze všech podání obou stran nevyplývá, že by bylo jakýchkoli pochyb o tom, o kterou veřejnou zakázku se jedná. Úřad pak vzhledem k výroku napadeného rozhodnutí v jeho odůvodnění uvedl veškeré důkazy, jež prováděl, přičemž způsob zahájení zadávacího řízení podle § 22 odst. 2 zákona vyplývá přímo z právního řádu. Naprosto irelevantní je pak skutečnost kdo uvedené nesrovnalosti zavinil. Výrok napadeného rozhodnutí tedy plně odpovídal požadavkům ust. § 68 odst. 2 správního řádu.
48. Pro úplnost jen dodávám, že zákon neobsahuje ustanovení, jež by stanovovalo náležitosti podání, jímž je zahájení správního řízení oznamováno účastníkům řízení a v § 47 správního řádu je v této souvislosti pouze uvedeno, že je správní orgán povinen o zahájení správního řízení bezodkladně uvědomit všechny jeho účastníky. Nelze tedy dovozovat, že by ani z jiného právního předpisu specifické náležitosti oznámení o zahájení správního řízení vyplývaly. Možné procesní pochybení Úřadu, vyplývající z oznámení o zahájení předmětného správního řízení je tak nutno posoudit z toho hlediska, zda byly postupem Úřadu naplněny základní zásady činnosti správních orgánů podle ustanovení § 2 až § 8 správního řádu. Pro tuto otázku pak považuji za směrodatné zásady vycházející § 4 odstavců 2 a 3 správního řádu, tedy že musí být dotčené osoby řádně poučeny a že jim musí být umožněno hájit svá práva před vykonáním určitého úkonu. Z uvedeného je tedy zřejmé, že by byl postup předcházející vydání napadeného rozhodnutí rozporný se správním řádem, pokud by na základě oznámení o zahájení správního řízení byla účastníkům upřena možnost hájit svá práva, že by o svých právech nebyly dotčené osoby řádně poučeny nebo že by tak nebylo učiněno bezodkladně. Z oznámení o zahájení správního řízení pak vyplývá, že k jeho vydání Úřad přistoupil 5 pracovních dní od zahájení správního řízení (doručením návrhu navrhovatele), přičemž konstatuji, že uvedený časový odstup není natolik velký, aby ho bez dalšího nebylo možno pod neurčité vymezení lhůty pro provedení tohoto úkonu zařadit. Z oznámení o zahájení správního řízení pak vyplývá, že Úřad dotčené osoby poučil o jejich

právech a o předmětu správního řízení, jenž byl vymezen návrhem navrhovatele. Zároveň je z poučení Úřadu zřejmé, že zadavateli přísluší povinnost vyplývající z § 114 odst. 6 zákona, vyjádřit se k návrhu navrhovatele. Tento postup odpovídá určité kontradiktornosti řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, kdy je již z průběhu, jenž návrhu předchází, zřejmé, že došlo mezi těmito stranami ke sporu. Z uvedeného rovněž vyplývá, že bylo zadavateli umožněno hájit svá práva resp. vyjádřit se k návrhu navrhovatele, přičemž k ochraně práv navrhovatele slouží již samotný návrh na přezkoumání úkonů zadavatele. Postup Úřadu byl dále ovlivněn postupem navrhovatele, když nebyla složena kauce v dané lhůtě a tudíž nebyla naplněna podmínka pro vedení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Z reakcí účastníků správního řízení na oznámení o zahájení správního řízení a na usnesení o kauci pak vyplývá, že v průběhu správního řízení nebylo mezi žádnou ze zúčastněných stran ani ze strany správního orgánu polemizováno o tom, v rámci které veřejné zakázky mají být další úkony činy a ze všech podání bylo zřejmé, kdo příslušné úkony činí, čeho se týkají a komu jsou určeny. I vzhledem k tomu, že k meritornímu přezkumu v návaznosti na kroky navrhovatele nedošlo, proto konstatuji, že Úřadem byly dodrženy všechny zásady pro činnost správních orgánů, žádný z účastníků nebyl zkrácen na svých právech, procesní postup Úřadu byl správný v mezích správního řádu i zákona, a tudíž je napadené rozhodnutí zákonné a proces předcházející jeho vydání bez vad, jež by mohly způsobit jeho rozpor s právním řádem.

Závěr

49. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, když posoudil případ ve všech jeho vzájemných souvislostech, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
50. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. Česká republika – Ministerstvo vnitra, Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7
2. JUDr. Radek Ondruš, advokát, Bubeníčková 502/42, 615 00 Brno

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy